

„אני רוצה להתחתן ולחיות חיים נורמליים!“ אומרת אנני האנגליה

כשכל הציוד נמצא מאחוריה, כך שהיא נותנת, מדי פעם, שואו בריקוד. בישראל היא כלואה מאחרי דלפק, כשכל הציוד נמצא לפניה, ולא מתאפשרת לה יציאה ישל-ממש לרח" בת-דיקודים פרטית משלה. הבעייה בלהיות דיסקי-ג'וקי היא לרצות את כולם. „אנשים שונים הם בעלי טעם שונה, וכל אחד אוהב מוסיקה מסוג אחר. אנני מסתכלת על הקהל ומנסה לחוש מה הוא אוהב. (המשך בעמוד 36)

מכל רגע. היום זה קצת אחרת. הנאתה מאוד תלויה בקהל הנמצא במועדון ובתגובותיו: „אם האנשים רוקדים ונהנים, גם אני נהנית. אם לא, זה מאוד מתסכל אותי.“ אנני בל אומרת שאי-אפשר להשיג וות את הציבור הישראלי לאנגלי. האנגלים הם פורקייעול ככל מה שקשור לדיסקוטקים. הם נמצאים על רחבת-הריקודים ארבע, חמש שעות בערב ורוקדים ללא הפסק. נוסף לכך, בלונדון נמצאת אנני בל על בימה,

את מיקצוע הדוגמנות ועברה למישרה מלאה בדיסקוטק. היא היתה טובה והשמועה שדיסקי-ג'וקי אנני בל היא ממש מיקצועית, עברה מפה לאוזן. היא הגיעה לדיסקוטק הכי פופולארי (והכי סופיטיקייטד) סטרינג פלואס. שאליו באים שחקניקולנוע, אנשי מוסיקה, כמו אלטון ג'והן ורוד סטיוארט, אנשיחברה וסתם עשירים. מאחורי בודקה. באותה תקופה אהבה אנני מאוד את עבודתה ונהנתה

שחור (בתצלום למעלה) ולבן, בחנות מיוחדת בחו"ל. בלונדון, אני גם נותנת שואו בריקוד. בארץ - לא. משום שתנאי-העבודה לא מאפשרים את זה כאן.

בגד הופעה של דיסקי-ג'וקי צריך להיות סכסי כמו, למשל, הקומבייניזון המרובוקטיבי הקטן שרכשה אנני בשני צבעים.